
Tělesné a duchovní

Dalibor Mašek

*Duch by mohl tělo i zabít,
ale tělo nemůže ducha ani urazit.*

1

Je skutečně s podivem, kolik lidí, ať už zcela otevřeně, anebo třeba jen náznakem, dnes verbálně připouští, že všechno není jenom záležitost hmoty a těla, ale že jsou i věci duchovní, nebo minimálně hovoří tak nějak neurčitě o tom, že přece jenom je ještě něco mezi nebem a zemí. S podivem proto, že drtivá většina obyvatel této planety duchovní rozměr nepoznala, nezná, ba ani jej rozpoznat vůbec nedokáže. Přitom je povaha obou stavů (entit) průzračná, srozumitelná a prostá. Možná právě proto...

Vždyť člověk si tak oblíbil věci zvláštní a tajemné, přitahují jej neznáma, podivuje se nad tím, co pokládá za nepřírozené (říká tomu nadpřírozené a zázraky), často potřebuje záležitosti vnímat jako mýtické, posvátné a kouzelné, vzrušují ho cesty neprobádané a nejrůznější složitosti a překvapení. Domnívá-li se přece a má-li dojem, že jsou mu věci jasné, pak se nudí, otravuje a spěchá někam, kde to žije, nejlépe do nějakého hluku, cvrkotu, a ovšem také do nějakého toho neznámého a neprozkoumaného chaosu.

Teprve v pozdějším věku někdy možná zmoudří a dá si trochu pokoj. I tak ale, pokud docela nezmění své uvažování a své postoje, mu podstata poznání tělesného a duchovního uniká, protože si už svými předsudky a nejrůznější předpojatostí uzavřel přístup k poznání reality duchovní dimenze, když si před všechno staví pouze tu fyzickou.

A i to tělesné nakonec nevyhodnocuje vyváženě (a správně podle skutečnosti), neboť mu chybí nezbytný referenční protipól.

Vzdor závažnosti tématu není tento esej nijak zvlášť rozsáhlý. Právě naopak, a to ještě jeho nemalá část se zabývá zejména znaky a způsoby, jak duchovní princip vůbec rozeznat. Pojednává téma jednoznačné, zřejmé a zjevné, rozhodně pak na žádný pád komplikované. Žádná tajemství ani posvátnosti, nic ve skrytu.

Text maximálně zjednodušuji, redukce některých detailů určitě nemá vliv na pochopení tématu, spíš mu prospívá. Není to materiál pro filozofy, různé světské učence, a také ne pro ty náboženské osoby, jež přistupují na ustanovení církevních věrouk jdoucích daleko nad (nebo mimo) rámec toho, co nám Stvořitel již sdělil a stále nám osvědčuje skrze svého Ducha. Zavilí a nepoučitelní gnostici jej také sotva ocení.

Nechci být příliš obsažný jednoduše také proto, abych se zcela ve smyslu předchozího textu nedopustil stejné chyby – věci zamotával, komplikoval, kalil vodu, čtenáře zahlcoval a vytvářel ze sebe nadutý obraz toho, jenž ví, zatímco posluchači by ke mně měli tak akorát vzhlízet s obdivem. Dělán to nikoli ve snaze působit jako morální či mravní veličina, ale abych jako mnozí neskončil smotán a uvězněn v pavučině zcestných pouček, věroučných předpisů, omylů, zavádějících předpokladů a nepřipadných, a z toho důvodu neplatných závěrů. Tedy jako ti, kteří cokoli považují za tak složité, že to musíte řádně studovat, a to až do té míry, že vám nakonec pravda, jakkoli zjevná a jasná, může nepozorovaně protéct mezi prsty. A to už je bez legrace lidská tragédie.

Jako i v předešlých esejích nebudu používat odkazy na verše z Bible, znalci si je najdou. Ty pak, kteří si k tomuto zdroji informací dosud cestu nenašli, nechci zbytečně provokovat, když skutečnost, kde je to či ono zapsáno, či že je to vůbec někde zapsáno, by tak jako tak nepovažovali za směrodatný argument.

Kdybyste ale měli dojem, že sem tam má slova přece nějak splývají s některými texty zákona, žalmů, proroků nebo apoštolů, neměli byste být příliš překvapeni – pocházejí ze stejného pramene – Ducha božího.

Pro účely tohoto pojednání se budu zabývat zejména pozitivní oblastí duchovní sféry, i když té záporné se také zcela nevyhneme.

Nevidím ani ten nejmenší důvod, proč se obracet k duchům zemřelých a k různým démonům. Konečně vás ani nechci obtěžovat duchovní figurou, která permanentně věci převrací naruby, cokoli zpochybňuje, relativizuje, neustále filozofuje, obviňuje vás a snaží se vám svět a život okolo ukázat jako materii natolik složitou, záladnou a nepochopitelnou, že ji dozajista nemůžete nijak uchopit a ani zvládnout.

Namísto trvalých hodnot nabízí jenom významné posty, majetek, úspěch, aplaus a světské vědomosti, prostě všechno, čeho vaše tělo žádá, a co tak náramně sytí vaše ego. Aby vás odvrátil od toho pozitivního a Bohu pak vmetl, že je lhář. Opravdu není důvod mu dělat reklamu, strašit vás, a ještě víc podkuřovat vaší nejistotě.

Raději mějme své tváře hlavně neustále nasměřované ke světlu. Nicméně bez zmínky o negativním pólu by tato informace o duchovním principu nebyla úplná a možná ani zcela pochopitelná.

2

Tělo a duch mohou (a mají) žít v symbióze, konečně v trojrozměrném prostoru to ani jinak nejde (tedy pokud to duchu ve svém těle umožníte), ale jinak se jedná o natolik rozdílné entity, že právě proto se vymykají představám i těch nejbystřejších mozků této planety.

Nemůžete si představovat duchovní princip jako jiné tělo. Tak jako se třeba muž liší od ženy, nebo vážka od aligátora. Je to totálně jiná podstata. Pokud nemáte odpovídající schopnost vidět do této jiné dimenze, nemůžete nic rozpoznat ani pochopit.

Mohli byste ten vhled mít? Může každý? Ano – a ano!

Ale lidé nechtějí, raději to popírají...

Ti, kteří z principu odmítají realitu duchovního rozměru, jej pochopitelně nikdy nepoznají. Nemohou. Takhle prosté to je. Někteří jej hledají nebo očekávají jako položku fyzické dimenze. To také k ničemu nevede. Jiní se zase nechají strhnout přitažlivou filozofií o víře – musíš věřit. To taky nefunguje. K víře se člověk uchyluje, pokud něco není. Jinak by to nebyla víra, ale poznání nebo vědomí. Ostatně – věřit můžete, čemu chcete. Ženy sňatkovým podvodníkům, voliči politikům, cestující řidiči dopravního prostředku, stavitelům mostu, když jej přecházíme... To nemá s duchovní podstatou nic společného.

Věnujme nyní trochu pozornosti tomu, jak můžeme poznat povahu těla a ducha. Nemůžeme si jednoduše postavit tělo a vedle něho ducha a snažit se tyto dvě podstaty porovnávat, abychom tak identifikovali rozdíly. Poznat tělo a poznat ducha lze z jejich postojů, chování, jejich uvažování a směřování.

Může se tělo nějak chovat, když není naplněno duchem? To nemůže, ale z toho, co o něm víme (i jako o prázdném těle), co

vidíme, případně cítíme a vnímáme, můžeme jeho některé důležité stránky dovodit. Co teprve, když nějakého ducha hostí, tedy když žije!

Jsmo schopni sledovat aktivity ducha, nemá-li tělo? Jistě ne. Tady ne. Můžeme je ale vnímat vědomím. Ve spojení s tělem je ale duch schopen nemálo svých povahových rysů zhmotnit, a tak je jeho rozpoznání daleko jednodušší.

Přirozeně vše platí pro pozorovatele v těle, nebo chcete-li pro běžného člověka. Nejobvyklejší formou, kterou sledujeme, je však koexistence těla a ducha, což je nejčastější obraz, který máme před sebou. Tím je celá věc daleko jednodušší, protože skutečnost, jak se obě entity vzájemně ovlivňují, doplňují, anebo jak spolu soupeří, nám umožňuje sledovat je ve vzájemné interakci, což je stav, jenž o nich vydává nejúplnější a nejvybarvenější svědectví. Svědectví rozpoznatelné v naší fyzické realitě.

Ukažme si na několika příkladech obecně, jak svět vidí tělo, a jak věci vnímá duch. *Tělo* je možná trochu zkratka, tak asi bližší a snáz pochopitelné vám budou znít formulace, jak se prezentuje bytost spíš tělesná, a jaké je vnímání osoby s převládajícím duchovním aspektem. Jak už to tak bývá, máme to všichni různou měrou namíchané – a je to tak přirozené a je to tak správně, neboť tělo bez ducha je čistá smrt (neživý materiál), duch bez těla se v našem trojrozměrném světě projevit rovněž nemůže.

Fyzický svět, tedy to, co vidíme svýma očima, co slyšíme, co má nějaké aroma a můžeme to cítit, co můžeme většinou i nahmatat, je hrubohmotný. Možná jste takové slovo nikdy neslyšeli, ale docela přesně vyjadřuje povahu nám tak důvěrně známé tělesné podstaty.

Je-li vám dosud tento termín cizí, možná to znamená, že si dosud neuvědomujete existenci *jemnohmotných* a *nehmotných* entit. Těm se však nezdržujeme, důležitý je zatím fakt, že jsou. Stačí si

pouze uvědomit, že tělesný (fyzický) materiál kolem nás, je ta nejhrubší podstata, se kterou máme v naší trojrozměrné realitě každodenní zkušenost.

Fyzický – lépe je však používat termín tělesný – svět je relativní, nepřesný, nedokonalý, chybuje, obsahuje kazy, je velmi proměnlivý a nestabilní a nelze na něj spolehnout. V podmínkách, jak je naší zkušeností za několik posledních tisícovek let na Zemi, je i konečný, tedy smrtelný.

Tělesný svět je svébytným a často nemilosrdným kolbištěm síly v nejrůznější podobě, kde zásadní roli vždy hrála hrubá (svalová) hmota. Tento svět je také světem práva (pokud vůbec), což znamená, že se jej snaží domocit svědectvím hmatatelných důkazů. Tělesnost vyžaduje a přináší pocit. Tělesná existence dychtí po *fyzické* rozkoši a způsobuje *fyzickou* bolest.

Tělesný princip pro svoji nedostatečnost potřebuje víru, protože jeho prostředí je prostředím chaosu, zmatku a pouze velmi kusého poznání. Tělesnost znamená neporozumění, nepochopení a sobectví, jež si prožitek uzurpuje pro sebe. Tělesné bytosti se ze své podstaty vnímají jako oddělené od ostatních a od všeho.

Duchovní svět je nehmotný. Nelze jej uchopit rukama, vidět očima, nelze jej slyšet ani nahmatat, nemůžete jej cítit. Je absolutní, jeho příznakem je poznání a vědomí. Klidně se přitom můžete i cítit nepříjemně nebo zle (po těle).

Duchovní prostředí je světem spravedlnosti, která pro své naplnění nepotřebuje důkazy. V duchu není prostor pro víru, jelikož duchovní podstata je o komplexním a stále se doplňujícím vědomí.

Duchovní bytost je plná empatie, porozumění, nezištnosti a vstřícnosti, neboť je přesvědčena o vzájemném propojení se všemi a ve všem. Duchovní vnímání je světem radosti z poznávání, uspokojení ze soužití s jinými bytostmi a vzájemného sdílení.

Bytost naplněná Duchem božím nezná strach, necudnost, nečistotu, bezuzdnost, náboženství, žárlivost, podlost, rozpory, závist a podobné věci. Naopak, plody Ducha božího jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, dobrota, věrnost, tichost, schopnost se ovládat, důstojnost a vznešenost. Duchovní bytost – hovoříme stále pouze o pozitivní duchovní sféře – nezná nemoci a neumírá.

Tělo a duch se chovají jinak snad v každém ohledu.

Tělo¹ hledá dobrodružství, vzrušení, místa, *kde to žije*, dokonce i nebezpečí, duch má rád harmonii, vyváženost, přiměřenost, pokoj a smír.

Tělo žije své dny naplněné kompromisy a neustálými ústupky, duch zřetelně rozlišuje: ano je pro něho ano, ne vnímá jako ne.

Tělo se uspokojuje v dosahování výšin a v překonávání fyzických překážek, v soupeření a konkurenci, duch upřednostňuje soulad, spolupráci, slučitelnost a sourodost.

Tělo množství chyb nazývá bohatostí různosti. Duch také respektuje různorodost, ovšem pouze v rámci kvality a dokonalosti.

Tělo si chce stále něco dokazovat, neustále se za něčím žene, chce uspět a prosadit se (samozřejmě na úkor druhých). Duch ví, že spěchat není kam, zná svoji hodnotu a neudělá nic, co by poškodilo jeho okolí. Najde pro sebe nejlepší místo a toho se drží.

Podobně tělesné uvažování adoruje osoby, které usilují prorazit, prosazovat se a stále se posouvat někam dál a výš (a duch satanův si mne ruce, jak si to od něho nechalo nabulíkovat). Kdežto duchovní princip dbá na kvalitu, pokoru a respekt k druhým.

Tělo se necítí konformně, když má být vděčné a brání se tomu. Duch s vděčností nemá ani ten nejmenší problém.

Tělo má komplexy méněcennosti, přitom se chová nadutě a namyšleně, duch je sebevědomý, ale zároveň pokorný.

Tělo je hlučné, duch tichý.

¹ zahrnuje v to mysl, ego, duši, psychiku apod.

Tělo potřebuje, aby se neustále něco dělo a honí se za událostmi a zážitky. Když však ducha neakceptuje, nemůže vědět, že ten sdílí celé bohatství událostí a prožitků.

Tělo si myslí, věří a má pocit, duch ví, spoléhá na poznání a má své vědomí.

Tělo je puzeno k neustálým změnám, i kdyby si tím mělo ublížit. Duch je změnám otevřený, ale nepřistupuje k nim za každou cenu, pouze když změna je přínosem.

Tělo potřebuje být napojeno na duchovní podstatu, jinak by bylo jenom neživou hmotou, protože život spočívá v duchu. Duch potřebuje tělo, aby mohl vidět, slyšet a cítit fyzické signály, pociťovat bolest i uspokojení.

Tělo má sklon používat inteligenci až k vychytralosti, duch směřuje k moudrosti.

Tělo přitahuje tajemno a neznámé, duch lne k realitě a k trvalému poznání.

Tělo se ve své nespokojenosti stále za něčím žene, duch nespěchá a je stabilní.

Tělo se rozhoduje na základě dojmů a pocitů, duch volí za použití svého vědomí a své vůle.

Tělo se raději vyhýbá jednoznačnosti a vyjadřuje se nejlépe pokud možno neurčitě, duch upřednostňuje srozumitelná, zřetelná a jasná stanoviska.

Tělesná mysl je neklidná a těkavá, duchovní vědomí je pokojné a ustálené.

Tělo je neustále nuceno uspokojovat své potřeby (a to i bez ohledu na druhé), ducha toto nucení nesužuje a svobodu ostatních tak neukracuje.

Tělo chce pro sebe urvat co nejvíc, duch by nejraději rozpustil profit mezi ostatní rovným dílem.

Tělo je zaměřeno na sebe, duch na všechny.

Tělo chce jiné překonat, duch je povzbuzuje.

Tělo je nedůsledné a spokojí se i s neúplností, duch neustane, dokud věc nerozpozná, nezpracuje a nedokončí.

Tělo je již navyklé na nedokončené příběhy a nezodpovězené otázky, někdy se dokonce odpovědi bojí. Duch preferuje srozumitelné a úplné odpovědi a dotažené fáze.

Tělo si klidně na obchod s cigaretami napíše „Kouření škodí zdraví“, a přesto ty zdraví škodlivé cigarety prodává.

A ještě aspoň jeden paradox. Tělo by se chtělo vznášet a nejraději by vzlétlo, duch radši stojí oběma nohama na zemi.

To jste si asi nemysleli...

Třeba si teď kladete otázku, jak je vůbec možné takové soužití natolik diametrálně odlišných principů. Možné to je. Je to dokonce žádoucí, protože tak byl náš svět vyprojektován a vytvořen. Kam toto spojení však v nám vyměřeném čase přivedeme, je jenom v rukách každého z nás.

3

Ačkoli jsem již avizoval, že nemám v úmyslu se zabývat negativním duchovním pólem, přece jen si dovolím malou a docela krátkou, přesto důležitou odbočku.

Stává se, a není to zase tak zřídka, že nebyvá vůbec snadné odlišit od sebe signály, kterými nás někam vede tělo, a příznaky, jež mají svůj původ v duchu, a jimiž se nás snaží krmit záporná duchovní postava, odvěký žalobce, provokatér a lhář, satan.

Opravdu jsou někdy projevy vůle těla a toho *Světluše* k nerozeznání, tedy mohu-li si dovolit na okamžik tělesnému jednání přisoudit projev vůle. Jenže tělo jednoduše není ve všech případech původcem negativních podnětů.

Už jsme se toho tak trochu dotkli. Že je to spíš pojetí satanovo, které se snaží každému podsouvat představu úspěšného individua, zahlcuje člověka nucením hlavně prorazit, uspět, vyhrát, prosazovat se, a stále a stále se posouvat někam dál a výš. Zdrojem této zvrácenosti a závislosti na nekonečném soupeření a vyvolávání konkurence (namísto kooperace) není tělo, ale záporná duchovní figura, její příznivci a její (negativní) duchovní vlny.

Je to totiž on, který nám servíruje pochybnosti, obviňuje nás, jak jsme špatní, chybující, nedokonalí, oškliví a bezcenní, to on tímhle způsobem neustále podlamuje naše sebevědomí a snažení. A je to on, vytrvale nás přesvědčující, že jsme oddělená individua, samostatné jednotky, zatímco druzí nám v rozletu jenom překáží. On, jenž na nás licoměrně žaluje, koukni, co jsou zač, za nic nestojí, intrikují, pomlouvají se, kradou, vraždí se a zabíjejí ve válkách, dnem i nocí hřeší.

Při tom všem podněcuje a infikuje lidi otázkami, což to Všemohoucí nevidí, proč nic neudělá, jak to může dopustit? Kde je ta slibovaná spravedlnost?

A je to konečně on, jenž nám před oči staví negativní obraz naší osobnosti, a zdánlivě rozumně a jakoby s porozuměním a hranou shovívavostí nás ujišťuje, jak jsme slabí, malí, neschopní, nedokonalí, stále chybující, jak nemáme před Bohem žádnou cenu, konečně ani jakoukoli šanci, a že nám Bůh tak jako tak stejně nepomůže.

(Zase čítanková ukázka, jak ten zmetek jedná: je to *téměř* pravda, protože Stvořitel na Zemi opravdu nemůže zasáhnout, a fyzicky s našimi životy a problémy obecně nijak přímo pohnout možnost nemá. Ale je tu jeho Duch boží, jenž pochází od něho, a ten nám ukazuje, jak máme věci vnímat, jak jim rozumět, abychom nemuseli tápat slepí a zmatení, a jak to máme udělat, abychom si třeba pomohli sami.)

To on se vám snaží namluvit, že tak to už na tom světě zákonitě chodí, a vaše poklesky a neduhy jsou vaší přirozeností, a že nemá cenu tomu nijak vzdorovat. Že co je svět světem, je to tady jedna velká džungle a lidí v ní divoká zvěř. Kdo dřív přijde, ten dřív žere. Tak to prostě je a vy se s tím smiřte.

Je to právě on, satan, který odvádí naši pozornost od rozpoznání pravdy a spravedlnosti tvrzením, že de facto vlastně nic takového jako dobro a zlo neexistuje. Jsme bláhoví, všechno je stejně relativní, jsme snílci a idealisté, když toužíme po pravdě, dobrotě, spravedlnosti, radosti, věrnosti, pokoji a věčnosti, když se snažíme dělat krásné, dobré a pro všechny prospěšné věci (což se všechno děje, jestliže se spojíte s Duchem božím).

A je to také on, který se snaží naši mysl a našeho ducha shodit na úroveň (sama o sobě mrtvého) těla, a který podkuřuje všemu, co popírá realitu Ducha božího, třebaže Stvořitele samotného zapřít nemůže. On sám totiž nejlíp ví, kdo Bůh je a má z něho náležitě naděláno. On svoji hru už prohrál, a snaží se nám už jenom okopávat kotníky, podrážet nohy a strhávat nás do stejné žumpy, v jaké trčí sám.

Když se dáme... To ovšem nikdo z nás nemusí!

Ujišťuji vás – a kdybyste nedokázali věřit mně, věřte aspoň tomu, jenž je zdrojem všeho dobrého – že máte svoji cenu. Že váš život má obrovskou cenu. Že nejste a nemusíte být tak bezmocní, ani špatní, ani oškliví, ani neschopní. Že člověk je nádherná bytost. No jo, naše tělo už není, co bývalo, stále bude chybovat (a bolet). Ale v duchu můžete být nádherní, pravdiví, spravedliví, hrdí, autentičtí, vznešení a dokonalí. A když opravdu budete, dočkáte se něčeho, *co oko nevidělo a ucho neslyšelo*.

Co řekl ten, o němž Izajáš kdysi napsal, *na vlastní oči užíš svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: „To je ta cesta, jděte po ní“*? Řekl „*Buďte dokonalí, jako je váš Otec dokonalý!*“

Ne jako ten světem protřelý, veskrze úspěšný, inteligentní, a rábdoby rozumně a chápavě se tvářící, jako ten lhář, pan Světlonoš (Lucifer). Ten už se nikam nedostane. Ani všichni jeho obdivovatelé a následovníci.

Vy můžete. Nebude to v tomto vašem těle, to nejde. Dostanete jiné. Nebojte se, budete to vy, neboť bude vyvoláno z vaší genetické informace.

Myslíte si, že jsou to všechno hlouposti? Že se vás to netýká? Že žádná taková záporná duchovní bytost není? Uvěřili jste pohádkám, kam jej na jeho apel lidé zasunuli a nechali stylizovat jako neškodného a venkoncem roztomilého čertíka?

Jestli se vážně chcete utěšovat, že žádný takový vládce temnoty (a je úplně jedno, jak tomu šmejdovi říkáme) neexistuje, tak to je to, co se mu právě podařilo vám namluvit, že se rozhodně ničím takovým nemáte zabývat, že ani on přece takový není, a že to všechno je příliš triviální na to, aby to mohla být pravda.

Když mu to uvěříte, ze stejného důvodu pak zamítnete i možnost, že by uvnitř vás mohl působit Duch boží. Vůbec si nepřipustíte, že by ve vás, ano – přímo ve vás, mohl být výhonek Stvořitele.

Zvažte však tento fakt: vás přece nepřivedl k životu ďábel, ale Bůh. Důsledky této skutečnosti si promyslete a srovnejte v hlavě. Stačí otevřené srdce a selský rozum. Nepomůže vám žádná věrouka, náboženská víra, nepomohou vám ani žádné mystické či duchařské rituály. Nemusíte pro duchovní naplnění létat do Tibetu. Zapomeňte také na prvky, jako jsou nahodilost, štěstí nebo smůla. Jsou z logiky věci vyloučeny. Celé je to záležitost vašich vědomých rozhodnutí a vašeho postoje.

Nebo si dokonce myslíte, že vlastně ani žádné duchovní záležitosti neexistují? Že všechny ty zlé a odporné záležitosti, kterých jsme se právě výše dotkli a mají svůj původ v egoismu a tělesném přístupu (za podpory satana), pocházejí odněkud z vašeho nitra? Vy sami že jste jejich zdrojem? To vy je tvoříte? Jsou z vaší hlavy? Jdou vám od srdce? Děláte to vy, vy sami?

Proč? Proč to proboha děláte? Přestaňte s tím, nedělejte to!

Že jste se už o to pokoušeli a opravdu upřímně se snažili, ale nešlo to a nejde vám to? Nedokážete se změnit, je to silnější než vy? Aha? Tak přece je původ zlého jinde? Mimo vás? Uvažujte o tom. Prosím...

Malá odbočka, ale velmi, velmi důležitá, omlouvám se.

4

Když jsme si vysvětlili charakter těla a povahu ducha a na několika příkladech (mohlo by jich být daleko víc) jsme si ukázali, jak tělo chápe svět kolem sebe, jak uvažuje a jak jedná, a když jsme si zároveň podle některých indicií nastínili povahu duchovního principu a objasnili, jak duch smýšlí a jaká je jeho podstata, pak je ta otázka, proč taková spousta lidí tělesný a duchovní pól není schopna rozpoznat a rozlišit. Když je to tak jasné, prosté a srozumitelné, proč potom duchovní princip snadno každý nevidí a neidentifikuje jej, a to nejlépe ihned poté, jakmile se narodí.

Pro odpověď bychom se potřebovali podívat přes rameno na kreslicí prkno Stvořitele, kde měl právě narýsovaný projekt prvního člověka, Adama. Dobrá, i průměrný člověk dneška vybaven trochou tolerance asi bude vědět, že Bůh nic nemaloval, ale dal Adama na první dobrou svým slovem (a dechem).

To ovšem není zdaleka tak důležité, jako spíš okolnost, že Adam byl od počátku bytost, jejíž mentální a duchovní schopnosti si těžko lze v dnešní době dost dobře představit. Jednak mu byla dána do vínku planeta Země se vším, co na ní v tu chvíli bylo, aby se o ni staral, pojmenoval živé tvory apod.

A jednak, a na to se zaměříme, Adam byl dokonalá symbióza těla a ducha. Jeho tělo perfektně a přesně naslouchalo jeho duchu, a duch tak měl obrovské pole působnosti svými schopnostmi, myšlenkami a prožitky vyvolávat a řídit somatické procesy a pochody. Adamův duch měl svými aktivitami přirozenou moc způsobovat a ovládat tělesné stavy, navozovat pocity a sytit své tělo náležitostmi k veškeré pohodě, psychickému prospěchu, celkové vyváženosti, harmonii a rovnováze, a k zajištění fyzického zdraví obecně.

Zkrátka člověk, tak jak byl stvořen, si běžně uvědomoval přirozenost soužití ducha v těle. Ten z pozice svého těla duchovní princip hledat rozhodně nemusel, ba ani jej to vůbec nenapadlo.

Navíc duch Adama a Duch Stvořitele byli propojeni, vždyť Bůh *stvořil člověka podle své podoby*.

Teprve v průběhu následujících tisíců let, jak se člověk vzdaloval od stvořitelské podstaty – neboli od Ducha božího, ztrácel stále víc schopnost duchovnímu principu naslouchat, později jej i rozpoznávat a nějak s ním kooperovat, když dnes už prakticky pozbyl způsobilosti uvědomělého spojení těla s duchem (natož s Duchem božím).

Na podvědomé úrovni samozřejmě však toto spojení stále existuje, ostatně tak to bylo stvořeno a nikdo (ani pohádky o evoluci) to zrušit nedokáže. Ovšem s uvědoměním této skutečnosti jsou dnes lidé opravdu na štíru. Je jen závažnou otázkou, v čem ta potíže spočívá. Zda v tom, že toto spojení člověk na vědomé úrovni už identifikovat vůbec nedovede, anebo spíš nechce.

Dostaneme se k tomu.

Malá poznámka na okraj. Nenechte si prosím namluvit některými rétoricky nadanějšími osobami, které živí sny o miliony let dlouhé a postupné evoluci čehokoli, že se člověk během času vyvíjí, protože se neustále zkvalitňuje a stává se tedy lepším a lepším.

Je to úplně naopak. Období posledních sto padesáti až dvou set let, kdy trochu zabrala průmyslová revoluce, je toliko drobnou – a s ohledem na celou historii lidstva – bezvýznamnou odchylkou, jinak se kvalita lidského materiálu od počátku neustále a nezadržitelně snižuje.

Nepokoušejte se také porovnávat s někým řekněme ze sedmáctého století. Konečně i dnes se vědou pomazané hlavy celkem shodují, že lidský mozek je používán pouze z jednotek procent. Proč asi... Sotva si můžeme vytvořit alespoň trochu hodnověrnou představu, v jaké kondici Adam byl.

Pokud se tedy už tělo v dnešní době rozhodne hledat jiný rozměr života, (ducha, pravdu, Boha), hledá jej v první řadě mimo sebe. A to je tragický omyl ne nepodobný té vulgárně materiální představě dědečka Boha sedícího na obláčku nad námi, stejně jako čerta/děbla pod námi.

Naše tělesná mysl ve stavu, v jakém se po tisícovkách let nachází, je bohužel už implicitně nastavena tak, aby svůj duchovní protipól zapírala, a tedy nenacházela. Nadto se i po narození okamžitě dostává pod vliv okolí, které je všude, kam se podíváte, zhusta rovněž výhradně materialistické. Náboženští rodiče (sic!), gnostici, ani ateisticky zaměřené školy věci taky zrovna moc nepomohou.

I když třeba lidská mysl začne duchovní princip hledat, jen tak snadno (a automaticky) jej nenachází. Proč? Protože ho hledá mimo sebe! Chce k tomu totiž používat svůj mozek, nervová centra a zejména pak čidla, jež ovšem naprosto nejsou uzpůsobena ke vnímání duchovních entit.

Dobrym vkladem také určité není odtažitý přístup mnoha lidí, který bohužel přizívuje mimo jiné devalvace a bagatelizace pojmů, jako jsou duch, duchovní, věčnost, vyvolený, Bůh, ale i satan nebo svévolník. Lidské pospolitosti do značné míry překroutily a zdiskreditovaly slova spravedlnost, pravda, láska... a je jich víc, což asi víte sami.

Pro uchopitelnější představu si uvědomte, že například nos není určité uzpůsoben k tomu, aby viděl, ucho v žádném případě nedokáže cítit plyny a očima neuslyšíte, i kdybyste se jakkoli usilovně soustředili, ztišili a snažili se je co nejvíce otevřít a zaostřit. Jestliže stále uvažujete pouze tělesně, nikdy se reality přebývání ducha ve vás nedoberete.

Tělesná mysl je v tomto věku takto jednostranně naladěna.

Naopak duch ví, že cesta k poznání pravdy, k poznání sebe sama, nebo prostě k poznání čehokoli, vede pouze skrze nitro lidské osobnosti. Váš duch je možná omezen vaším tělem v pohybu, nikoli však ve schopnosti vnímat a poznávat.

Vraťme se k veledůležité otázce. Tak tedy: tělo nemůže, nebo nechce...? To není nejlepší formulace. Člověk v těle nemůže, nebo se mu nechce?

Může lidská osobnost v těle rozpoznat duchovní rozměr, nebo (v současnosti) už ne...? Pro lidskou bytost obdařenou tělem je odpověď na tuto otázku klíčová. Protože jestli nemůže, pak jsme jenom zvířít, v nejlepším případě vyšším, možná tím nejvyšším savcem jednajícím na základě předdefinovaného instinktu.

Jestliže ale může a hledá, ale nedaří se jí to, musí to rovnou znamenat, že nechce?

Ne snad na omluvu, spíš na vysvětlenou si znovu uvědomme, že celý ten pozemský *trojrozměr* se vši jeho faunou a s veškerou tělesně uvažující civilizací je prodchnut neustálým porovnáváním se s ostatními, věčným soupeřením a soutěžením, touhou druhého doběhnout, předhonit, přetlačit, porazit, nucením konkurovat si, jež je vytrvale bohatě syceno satanovou rétorikou napumpovanou jeho zvrácenou filozofií klamu, egoismu, intrikářství a vymezování se vedoucí až ke sporu.

Tomuto stavu bohužel napomáhá i realita vzájemně se požírající zvěře (byť až na výjimky za účelem potravy), kteráž se ovšem takto od počátku nechovala (nestravovala), a ovšem i téměř fanaticky propagovaná věrouka o evoluci, teorie o přírodním výběru druhů a jejich postupném milionu a milionu let trvajícím vývoji.

V takové atmosféře žijeme. Není tak snadné se zorientovat.

Protože člověk není jen nějakým vrcholným živočišným druhem, není prostě pouze nejdokonalejším zvířetem. On je kategorie stvoření sama pro sebe. A proto nelze jeho chování a jednání odvozovat, odůvodňovat a vysvětlovat (ani omlouvat) jakýmkoli

podobnostmi jeho domnělých zvířecích vzorů a předků floskulí, jako je například, *tak to v přírodě chodí*, nebo její blízká příbuzná, *tak to prostě už na světě chodí*.

Tak co myslíte, může osobnost člověka nalézt v sobě spojení s duchovním principem a následovat zásady Ducha božího, nebo naopak nemůže, protože to nějak dnes už v tomto nepříznivém celospolečenském klimatu nejde? Nebo to nešlo nikdy?

Anebo by někdo snad i mohl, ale to odmítá, protože mu je jinak fajn, takže zkrátka nechce? Nebo si myslíte, že jsou to všechno kecy, a nic jako duchovní princip a prostor není?

Zde je odpověď.

Člověk v těle může. A měl by! Neboť jako duch a tělo byl stvořen. A to, že naše těla dnes už za moc nestojí, není žádný argument. Duch tím nemusí být zásadně dotčen.

Může však každý? Určitě. Můžete také vy? Samozřejmě! Kdokoli! Nezáleží na inteligenci, nezáleží na vzdělání (zejména ne na tom organizovaném), nezáleží na pohlaví, na věku, výšce postavy, oblékání, barvě očí, na výši bankovního konta apod. Nic tělesného není pro toto rozhodnutí limitem.

Chcete vědět, proč?

Může-li jeden, mohou dva, tři, pět tisíc...

Takoví lidé tady opravdu jsou! Ano, mnoho jich opravdu není, *po jednom z města, po dvou z čeledi, lidí maličko, dvě tři olivky na samém vršku a čtyři pět na plodných větvích*.

Žádná spravedlnost by v tom nebyla, kdyby to nebylo možné. Ale spravedlnost, ta skutečně *spravedlivá* spravedlnost je! Už jenom sám fakt, že o ní mluvíme, je svědectvím, že je. Sama vaše touha po ní o této spravedlnosti svědčí.

To by ani pravda nebyla pravdou. Ne ta z televizních obrazovek, z vyjádření politiků a politologů, z webových i tištěných deníků a časopisů, ale skutečná pravda, ta tu je! Sama touha lidí po

ní dokazuje její realitu. Pravda je prokazatelnou realitou, to by nemohla existovat lež. Chápete?

Nesmíte ji však hledat někde v meziprostoru. Je v duchu lidí, kteří se s ní spojili. Nejsou to ti, kteří o sobě prohlašují, že mají pravdu, jsou to lidé, o nichž platí, že to oni jsou v ní, že ve skutečnosti pravda má je!

Divné, co? Zvykejte si. Opravdu mnoho věcí se v duchu jeví zcela opačně, než když přemýšlíte jenom tělesně.

Že to není pro vás důkaz? Že vás to nepřesvědčilo? Nejsem tu od toho, abych něco dokazoval. Ani nikoho nepřesvědčuji, to ostatně ani nejde. Jenom svědčím a pouze sděluji a předávám, co jsem sám *zadarmo* dostal.

Jestliže člověk v těle nevnímá duchovní podstatu, neakceptuje ji, nepřijímá a nenásleduje, pak jenom proto, že se tak *rozhodl*. Že nechce! Jenom proto, odmítá ji! Ano, ve světě, jenž jí opravdu není nakloněn, to rozhodování nemá zrovna lehké.

Nicméně není výmluvy. Není to tím, že by z jakýchkoli důvodů nemohl nebo toho nebyl schopen. Je to jen a jen jeho *svobodné* – a ano, závažné a těžké – rozhodnutí! Stále jsme totiž v těle, které potřebuje ducha (jeho lidský duch v něm je). Jinak by tělo okamžitě zemřelo.

A v tom je konečně také spravedlnost: vybírá tmu namísto světla. Vybírá vlastní cestu.

Možná si myslíte, že to přece nemusí být tak důležité. Ale je! Vaše rozhodnutí, výběr vašeho životního postoje, vašeho úhlu pohledu, vašeho směřování, vaší cesty, to vše má své dalekosáhlé důsledky. Že toho teď nejste schopni dohlédnout a domyslet, je spíš váš problém, než že by to celou věc popíralo, nebo i jen zpochybňovalo. Potřebujeme Ducha, který není z nás, ale z Boha.

A třeba si právě vy říkáte, že nikdo a nic jako Bůh není. Tak jestli vážně není, tak vy i já, a konečně i všichni ostatní, jsme tak

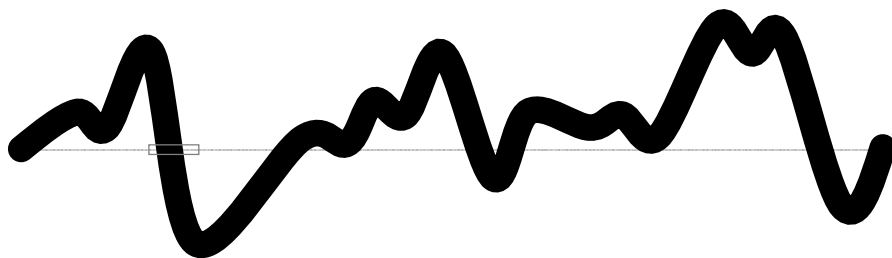
jako tak nekonečně ztraceni. Pak nemá smysl, abych vám něco říkal, pak vůbec nemá smysl cokoli říkat a psát, pak totiž postrádá smysl úplně všechno. A pak tady také, podle této logiky, vůbec nejsme. Uvažujte trochu, prosím.

5

V celém pojednání se s vámi snažím jednat napřímo, nic nezatajovat, nezakrývat ani nezatemňovat. Přesto byste nejednu tezi a některé závěry nemuseli považovat za relevantní, či byste je nemuseli přijmout vůbec prostě proto, že by se vám nějak nezdály, nebo byste je třeba nedokázali strávit. Mohli byste mít dojem, že se vysvětlení míjejí s podstatou problematiky, nebo že odpovědi neodpovídají na otázky. Stíhal by vás pocit, že všechno určitě musí být nějak jinak, že *jde* opět *o něco jiného*.

Pro snazší rozeznání zdrojů těla a ducha (či pro jejich rozeznání vůbec) se vám je pokusím znázornit něčím, co je tělesnému vnímání bližší a mohlo by vám pomoci lépe porozumět.

Nabízím vám ilustraci (materiální geometrickou entitu) realizovanou dvěma křivkami. Rozhodně nečekejte přesnost a dokonalost, takovou ambici ukázka nemá. Jde jen a jen o názornost.

Obrázek 1: Obvyklý letmý pohled na aktivitu, akce a události těla i ducha

Než si řekneme, co tyto dvě čáry znamenají, už vás slyším, jak se hájíte. Jak dvě křivky? Přece jedna křivka a jedna přímka!

Bingo! Udeřili jste hřebíčkem přímo do jeho hlavičky. Ale jinak, než předpokládáte. Přesně jste totiž vykolíkovali ten podstatný omyl...

Thustá, zřetelná a jasně viditelná černá křivka s výraznými výkyvy znázorňuje to, jak člověk v těle vnímá a identifikuje tělesné aktivity, akce a události.

Středem tohoto na první pohled nápadného tělesného vlnění vede tenká světlejší křivka, ano křivka, kterou ale lidé zcela běžně, a tak nějak trochu bezstarostně, vnímají jako rovnou čáru. Mohli byste ji považovat například za konstrukční osu.

Jenže ne, je to křivka! Stačí jenom opravdu pozorně vnímat a oprostít se od povrchního, řeklo by se hrubého nazírání.

Obrázek 2: Detail označeného výřezu v obrázku 1 při pečlivějším a hlubším pohledu

Už to vidíte? Tato křivka, která se při povrchnějším pohledu opravdu jevila spíš jako rovná linka (a ani kvalitnější zobrazovací zařízení ji nedokáže vykreslit jinak, než jako čáru), jakési ukotvující vodítko, je ve skutečnosti křivka symbolizující způsob, jak můžete vnímat akce a události v duchu. Ukazuje aktivity v duchovní sféře. To zjistíte, teprve když přistoupíte blíž a zadíváte se opravdu pozorně. Což ovšem lidé obvykle nedělají. Proto s železnou zákonitostí zaznamenávají obvykle pouze tělesné aktivity.

To duchovní bytost naprosto není slepá k tomu, co předvádí tělo. Samozřejmě vnímá také jeho hrubohmotnou křivku. Ale nedá se jí zmást a zastínit (překřičet) a soustředí svoji pozornost spíš na sice o poznání subtilnější, jinak ale bohatší a hlubší projevy ducha. Je vybavena schopností jemnějšího rozlišení.

Rozumíte tomu? Sledujte svůj život a věci okolo pozorně.

Říkali jsme si už přece, že duchovní rozměr se zákonitě osobám ve fyzickém prostředí musí na první pohled jevit jako mnohem jemnější a méně znatelný. Má to ve své povaze. Je jistě srozumitelné, že hrubým struhadlem najemno nenastrouháte. Sítím s velkými otvory propadne skoro cokoli, ale jemné od jemnějšího jím neoddělíte. Display notebooku s matricí 1366×768 pixelů nedokáže ve všech detailech správně a věrně zobrazit obrazový materiál o – dejme tomu – trojnásobném rozlišení. A tady je řeč o nesrovnatelně významnějších diferencích v pojetí vnímání.

Jak tedy můžeme spatřit, vidět a rozpoznat tak relativně jemné chvění na duchovní úrovni?

Copak tady o tom celou dobu nepíšu? Copak svitky zákona, žalmů, proroků a evangelistů (Bible) na mnoha místech duchovní realitu nezmiňují? Copak Prvorozený boží, tam u Středozemního moře zhruba na území dnešního Izraele, o tom tolikrát (většinou v podobenstvích) nemluvil? Nesvědčí snad už dva tisíce let o platnosti duchovní podstaty života Duch boží? Nepřivádí nás snad k pravdě? A spravedlnosti a moudrosti a lásce...?

Projevy těla (tučná křivka) jsou sice hlučnější a výraznější, ale proto ještě nejsou směrodatnější (ani jediné). Právě surově hrubá výraznost projevů tělesnosti vás oslepuje, a nejste pak schopni zaznamenávat jemné vlnění ducha. Jako když za noci chcete pozorovat hvězdy v příliš osvětleném prostředí velkoměsta, taky jich spoustu přehlédnete, případně je neuvidíte vůbec. Je nutné umělé světla zhasnout a navyknout svůj zrak na pregnantnější rozlišení.

Z toho plyne jasný závěr. Nemůžete očekávat, že projevy ducha (světlejší jemná křivka) budou stejně hrubé a obdobně výrazné, jak jste tomu navyklí u příznaků tělesných. To byste duchovní princip nikdy neobjevili, a i kdyby ano, pak jistě nerozeznali.

Proto je tak snadno pochopitelné, že jestliže člověk v těle neumí rozlišovat, rozpoznávat a vnímat duchovní aktivity, pak – než aby se trápil otázkou, že je něco, co by vidět měl, ale on to nevidí

(nebo nepozná) – se mu nabízí závěr, že konec konců nic takového neexistuje. Také by nerad před svým okolím (i před sebou) byl za slepce. Jediné, co je schopen vnímat, jsou věci tělesné, tedy záležitosti hrubé hmoty.

Přesně z tohoto důvodu mnozí lidé přehlížejí a do podvědomí zasouvají zdánlivé podrobnosti a dle jejich vnímání maličkosti, jež bývají ale příznakem záležitostí významnějších, a/nebo ne-zřídka způsobují zrod závažných a nepominutelných důsledků.

Ze stejného důvodu pak takoví lidé nejsou schopni rozlišovat například i význam slov a smysl vět. Nuance ve vyjadřování vnímají jako natolik titěrné, že je mají za nepodstatné a dále je z toho důvodu bagatelizují a vytěsňují. Příliš se soustřeďují na příznaky aktivit a záležitostí těla. Tak se stává, že tyto jemnější (duchovní) události, jevy a děje jsou skutečně doslova nad jejich rozlišovací schopnosti.

Avšak je to snad tak, že lidé opravdu tu tenčí křivku nevidí, že skutečně nejsou schopni duchovní záležitosti rozeznat?

V žádném případě! Všichni to vidí, všichni mají stejný přístup k duchovní podstatě! (To by Bůh nebyl spravedlivý. A já vím, že je.) Avšak jednak se domnívají, že by křivka znázorňující duchovní aktivity měla být nějak srovnatelně zřetelná, jako ta tělesná (což je ovšem z podstaty věci nemožné), a jednak na něco tak z jejich pohledu nezřetelného a nejistého nehodlají vsadit, ani se tím dokonce jenom zabývat.

Ano, bez pardonu je to tak, že vidět nechtějí! Nechtějí si přiznat, že tahají za kratší konec provazu (pokud vůbec nějaký konec drží), že nejsou v dobrém postavení k duchovnímu principu a ke světlu moudrosti obecně, že jejich pozice na šachovnici života není dobrá, a že si stojí spíš na prohru.

Všichni to vidí, ale snaží se vylhat jejich klasickým klišé o tom, že *se jedná jistě o něco jiného*.

Jasně – cítí, že zdaleka ne všechno je jenom hrubý materiál, ale než by připustili tu nejjednodušší variantu, totiž že Duch boží se je snaží vytáhnout ze tmy (již třeba i popírají) a ukazovat jim cestu, budou raději blábolit o něčem mezi nebem a zemí, o nějaké energii, jiskření, o chemii atd atd.

Protože – a teď dávejte mimořádný pozor – kdyby aspoň na okamžik připustili, jak věci jsou, ihned by zřetelně pocítili, že se svým životem musejí něco udělat. A ne – jen tak něco. Znamená to provést se sebou zásadní a hluboké změny, které – a i to jasně cítí – se budou dotýkat každého koutku jejich lidského přebývání v těle. Do toho se však málokomu chce. Raději preferují uznání u většiny společnosti, bezpečné vztahy s *důležitými* lidmi, teplá místa pod sluncem, kámoše a kámošky, úspěch u druhého pohlaví a samozřejmě materiální zabezpečení.

Někteří toho na světě mají tak nicotně málo, a drží se toho jako stébla uprostřed rozbouřeného oceánu, že odmítání duchovní podstaty je o to nepochopitelnější a smutnější.

A co ti, kteří tu jemnou křivku ducha naopak rozpoznali a vnímají každý její výkyv?

Ti rozumějí – mají vhled do duchovní podstaty. Neztrácejí tím ale schopnost vidět i věci hrubohmotné, události fyzické reality. Proto také vidí oba póly současně a mohou je posuzovat skrze korektní měřítko a svým kalibrovaným zrakem (ne očima).

Tito jedinci rozpoznávají pravdu v sobě a jsou schopni ji vidět a správně identifikovat i ve svém okolí. Naopak ostatními – pouze tělesnými – nemohou být relevantně posuzováni a vyhodnocováni právě proto, že jsou mimo rozlišovací schopnosti většiny populace. Okolí je nepovažuje za své, nepřijímá je do svých společenských skupin, nerozumí jim, tělesní lidé je neumějí (a nechtějí) milovat a často z nich mají obavy (strach z neznáma). Zpravidla je vytlačují na okraj společnosti.

Jak je to slabošské, ubohé a krátkozraké! Jak je to strašně ochuzující! Smutné...

Tomuhle rozumíte?

Zamyslete se nad tím, co jak byste se tvářili, kdybyste se dozvěděli, že si někdo o sobě pouze myslí (což teprve říká), že je *obdařený Duchem* (božím), a že je *schopen posoudit vše, ale on sám nemůže být nikým* (tělesným) *správně posouzen*.

Jaká namyšlenost, jaká nadutost, jaká arogance! To my bychom takové věci o sobě nikdy tvrdit nemohli. Ne ne, my bychom takhle pyšně o sobě ani nesmýšleli. Jsme přece nedokonalí, hříšní a chybuji, jenom hlupák o sobě nepochybuje...

No samozřejmě, *tělesný člověk nemůže přijmout věci Ducha božího; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen duchem*. Tedy pouze na duchovní úrovni, a to ještě prostřednictvím toho kladného duchovního principu.

Kdo by to o sobě mohl říct!

Ano, já se hlásím.

Kdysi jistý Saul z Tarsu napsal podobné věci (mimo jiné) v jednom ze svých dopisů do Korintu (Κόρινθος), řeckého přístavního města. Protože (i) tam byli lidé provozující své náboženské tanečky, esoteriku, mytologii a pohanské rituály. Ovšemže ještě kromě materialistů a dalších ateistických skeptiků.

Zastavme se u toho na moment, je to důležité a nechci vám ani v tomto případě dlužit vysvětlení.

Ty věty, které tady píšu, a podobné napsal (apoštol) Pavel, a možná ještě někteří další, nepocházejí z lidského zdroje, nemají svůj původ ve fyzické existenci. Vždyť lidé samotní o tom svědčí, když je považují za nepatřičné, a takový projev za namyšlenost, troullost a jistě také za nesmysl.

To přece nejsou texty tělesně jednajícího člověka! Ano, slova zapisuje (říká) člověk v těle, on jim musí dodat fyzickou povahu,

on musí vzít brk a pergamenový svitek, tužku a papír, dnes počítač a příslušný software, nebo je pronést nahlas, a takto je zhmotnit a uvést do materiální reality, aby z toho mohli těžit ti ostatní, co zatím jednají jenom podle těla a svého ega. Ale podstata těchto slov, jejich význam a smysl, se zrodila v duchovní (nefyzické) sféře. Autorem je Duch boží. S veškerou pokorou.

To je čítanková ukážka, jak Boží moudrost považuje svět za bláznovství. Je tomu ovšem i naopak.

6

Chtěl jsem vám přiblížit, že to, co žijete, není pouze tělo. Že tělo a duch není tak špatný nápad, a není to ani nějaký omyl nebo nedopatření. Architekt to navrhl a vytvořil tak, aby tělo a duch žili pospolu ve vzájemné součinnosti.

Mou snahou bylo vám ukázat, jak se chová tělo a jak uvažuje duch. Že fyzický rozměr není v ničem podobný duchovnímu, a přesto to celé dohromady dává smysl. Jsem přesvědčen, že jsem vám poskytl dostatek informací, jak rozpoznat, co je tělesné, a co duchovní. Žádné tajnosti, žádná překvapení, žádné zázraky.

Je teď jenom na vás, jestli duch ve vás převezme a bude držet otěže vašeho života a umravní vaše tělo. Nebo zda naopak vaše fyzická podstata nepustí toho vnitřního člověka ve vás ke slovu, anebo jenom tehdy, pokud vás k tomu přitlačí nějaká opravdu tragická událost, nebo když se vážně dostanete do úzkých.

Smyslem tohoto pojednání není vás poučovat ani nijak přesvědčovat. Nerad bych také, abyste si to vyložili tak, že jestliže tedy tělo směřuje spíš k negativnějším projevům, že je odpojíte a pokusíte se dále přebývat pouze v duchu. To prosím nedělejte.

Stále budete hledět na svět svýma očima, stále budete poslouchat ušima, jak jste zvyklí, a nadále budete používat hmat a dotýkat se. Váš mozek bude stále řídicím prvkem vašeho centrálního nervového systému.

K těmto schopnostem ovšem získáváte navrch úhel pohledu ducha, jeho vhled a nadhled, jeho způsob vnímání a jeho daleko podrobnější rozlišení v celkově komplexnějším pohledu na sebe a na své blízké i vzdálenější okolí. V trojrozměrném prostředí nemůže duch přebývat bez těla, takže i tělo samotné má zde svoji nezastupitelnou roli. Minimálně jako váš dopravní prostředek po Zemi v době vašeho fyzického života.

Když si tohle uvědomíte, tak rozhodně není prozíravé podléhat malomyslnosti z toho, že zrovna vaše tělo není dle vaší představy na takové úrovni, jak byste si asi přáli. A už vůbec je také nemůžete porovnávat s tělesnou výbavou prvních lidí v životních podmínkách, které v jejich době existovaly.

Nesmíte zapomínat, že tělo Adama (a Evy) mělo úplně jinou kvalitu, než mají těla naše. Propojení Adamova těla s duchem bylo na počátku prakticky stoprocentní a oba principy bez problémů spolupracovaly.

Teprve v okamžiku, kdy propadl smrti, narušování propojení s Duchem božím a znehodnocování jeho těla pouze začalo. Než Adam zemřel, jeho tělo se bránilo smrti více než devět set let! I další lidé tehdejší doby žili dnes stěží představitelných několik stovek, avšak někdy až téměř tisícovku let. Ještě Noe se dožil celých devíti set roků.

Také Země vypadala docela jinak. Vzduch byl čistý, voda nezávadná a opravdu k pití, potraviny plné živin, klima stabilní a planeta obalená mlžným oparem – svojí ochrannou vrstvou.

Až do celosvětové potopy.

Dnes, po tisícovkách let, jsou tyto dvě formy, tělesná a duchovní, od sebe již značně odtrženy a odloučeny. Z nepochopení a odmítání duchovní podstaty plyne nepochopení a nepřijímání mnoha dalších souvisejících aspektů života. A protože život byl stvořen v duchu (a Duchem), a tělo je váš skafandr pro přebývání na trojrozměrném pozemském jevišti, dotýká se toto nepochopení prakticky každé součásti i našeho tělesného bytí. A má rovněž za následek oddělení od Ducha božího.

Až před nějakými dvěma tisíci roky dostal člověk uvnitř těla od Boha nový impulz – a novou šanci.

* * *

Je toho opravdu mnoho, co ukazuje na realitu přebývání Ducha božího uvnitř nás, pakliže mu dáme prostor. Tuto kapitolu (ale třeba i celý esej) bychom klidně mohli věnovat popisováním dalších a dalších indicií potvrzujících Jeho přítomnost. Pak by také ovšem nemusela nikdy skončit.

Jenže tím bychom si nepomohli a nezískali nic navíc, protože slovy, frázemi a větami z trojrozměrného světa lze duchovní princip vyjadřovat jenom velice obtížně, a to ještě s notně diskutabilní přesností.

Neboť vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Takhle neuchopitelně vidí a vnímá tělesný člověk bytost duchovní.

Mám za to, že Duch, jenž svou mocí ve vás působí právě v takové míře, v jaké mu to umožníte, vám poskytne neskonale přesnější a dokonalejší obraz své podstaty a nesrovnatelně věrnější svědectví o *Tom, který je*, a který jej poslal. O vás, o vašem životě, a vlastně o všem. Provede vás po cestě, jež vede k životu, k životu v bohatství Jeho spravedlnosti, Jeho moudrosti a Jeho skutečné a nikdy nekončící lásky. *Poznáte pravdu a ta vás učiní svobodnými.*

7

Tato závěrečná část je pro vás, kteří se opravdu snažíte, ale stále máte dojem, že se vám spojit s duchovní podstatou nedaří. Necítíte, že byste ji uchopili a měli věci pod kontrolou. Všimněte si, že říkám, *máte dojem a necítíte*.

Budete asi překvapeni, ale jsou mezi vámi tací, kteří již působení Ducha božího v sobě objevili a naslouchají mu. Nejsou si ale nějak jisti, a/nebo nevěří, že je to on. Dotkli se pravdy a třeba i na okamžik zakusili ten osvobozující vjem, když kolem nich zavanul duch Božího Království.

Avšak protože žádné důkazy ve fyzické formě neexistují, a oni stále nejsou přesvědčeni, pro tu nejistotu, i když konečně pootevřeným zrakem (srdcem) již zahlédli, co hledali a po čem celý život toužili, i když pouze jako diváci, tak z důvodu tohoto zvláštního přechodného – a pro ně neznámého a nejistého – stavu nemají odvahu opustit břeh a vydat se na volné moře. Drží se křesťanské dosavadní, byť pokřivené *jistoty*, zatímco vsadit na spravedlnost, pravdu a skutečnou moudrost neomezeně svobodného a věčně trvajících prostoru Ducha živého Boha, se bojí. A nemají nejmenší představu o tom, jak to funguje.

Nevědí, že nemusejí v ten okamžik (ani později, dokud se neoddělí od těla) ve skutečnosti vůbec opouštět pevnou půdu pod nohama, nebo to, co za ni považují, tedy trojrozměrný materiální svět. Nevědí, že volbou vyplutí na širé moře se nevydávají v jakékoli nebezpečí. Neuvědomují si, že krokem do věčného duchovního prostoru (Boha) opouštějí dočasnost a relativitu, a volí cosi absolutního a – věčnost. Nechápou, že se jedná o pohyb od smrti k životu.

Nerozumějí větě, *zapři sám sebe* (své ego), *vezmi svůj kříž a následuj mě*. Nerozumějí ani vysvětlení, *kdo svůj život pro mě ztratí, ten život najde*. Mají strach ze smrti jejich vlastního já a bláhově se je

snaží držet na kapačkách. Jsou jako Nikodém², jemuž Ježíš za teplé noci naservíruje, *nenarodí-li se kdo znovu...*

Jak poznám, že je to ono? Jak si mohu být jist/a, že nechám-li za sebou život plný nedokonalosti, nepravdy a nepravostí, a vrhnu se za tím novým, co jsem v sobě objevil/a, že to nebude další, jenom jiná lež a blamáž?

Kdysi tu nevědomost, a ty obavy (až paniku), jsem na samém úsvitu zažil taky. Vím, o čem mluvím. Možná každý *znovuzrozený* člověk na tomto světě...

Tak poslouchejte. To není vaše otázka, tu vám jen někdo podouvá, aby vás udržel v pochybnostech a vy jste nevykročil/a. Abyste nekonal/a a zůstal/a v bryndě. Tak jsme dopadli, když jsme navykli sledovat a posuzovat svět pouze tělem, nebo filozofií toho *Světlušky*, a zdroj Ducha božího jsme ignorovali, vytěsnili, nebo dokonce zcela opustili.

Co říkám od počátku? Je to jednoduché a jasné, žádná zákoutí, tajemství, žádné intriky. To kníže temnoty vám to chce zase zamotat, zatemnit, zpochybnit, když se už dostanete aspoň tak daleko, že to nemůže zakrýt.

Dávejte pozor! Prosím...

Zbavíte-li se řetězů a odhodíte-li pouta, jimiž jste v tomto bytí zakomponováni a provázáni, je to přece neklamná známka, že budete směřovat ke svobodě. Necháte-li stranou světskou chytrost (a vychytralost), zůstane ve vás zbytečnosti a nečistot zbavená moudrost Ducha božího.

Opustíte-li lež, bude to výlučně a zaručeně cesta k pravdě. Odmítnete-li tmou, znamená to jediné a nepochybně cestu ke světlu. Zavrhnete-li nespravedlnost, směřujete ke spravedlnosti. Zřeknete-li se všeho, co lidem (vám i ostatním) ubližuje, jste na správné cestě k péči, pomoci a laskavosti.

² Člen vysoké židovské rady (synedria), zákoník z povolání, farizej a představitel synagogy

Začnete-li brát svůj fyzický život s rezervou a budete-li jej vnímat kriticky, přimykáte k duchovnímu principu. Budete-li svůj pohled chápat jako pouze subjektivní a pokusíte-li se zároveň pohlednout na svět očima Toho, jenž jej kdysi založil, vsadil/a jste právě na Ducha Božího ve vás, zatímco toho intrikána, toho hajzla, který se snaží na Zemi dělat z lidí rukojmí ignorujete, a on tak nad vámi ztrácí jakoukoli moc. Mám pokračovat?

Není to lež, bude to pravda. Není to tma, bude to světlo.

Takhle jednoduché to je.

Tohle vám musí stačit. Nic moc jiného nečekejte, nebo minete.

Že se na to necítíte? Že to vůbec nijak necítíte? Co jsme si už řekli? Pocit je produktem těla, a může vás klamat. Na něj příliš nespolehejte. Vaší doménou (a doménou ducha) je dívat se – a vidět. Naslouchat – a slyšet. Poznávat, porozumět, chápat – a vědět. Vědomí, moudrost a entity, jež trvají, jsou tím, čeho se máte držet. Duch boží je tím, na koho se máte spoléhat. On vám otevře veškerou pravdu. Postupně, ale zaručeně, jak ji budete schopni vnímat, přijímat, zažívat a implementovat do vašeho života. A váš život se postupně změní. Váš život to zevnitř úplně promění!

A pak, neznamená to znepřátelit si hned celý svět. Neznamená to odsuzovat a začít nenávidět všechno a všechny okolo sebe. To by bylo tragické nepochopení! Nemusíte hned zapuzovat rodiče, opouštět své manželské partnery a své kamarády, rozhodně také nenechávejte své děti napospas jejich nezkušenosti a ty nejmenší i bezbrannosti. Postarejte se o ně. Neznamená to automaticky a okamžitě vše kolem sebe zbořit a na těchto troskách takto takzvaně začínat nový život. Nejste tu proto, abyste podrývali, bořili, škodili a nenáviděli.

Jakmile využijete nabídku Ducha božího, že vám posvítí a ukáže tak cestu k pravdě, když si dáte říct a poradit, otevřou se vám skutečnosti, které jste dosud nevnímali a zatím ani neznali.

Ve chvíli, kdy nasměrujete své kroky a svoji tvář správným směrem, kdy konečně sladíte svoji mysl a své veškeré úvahy, postojte a konání s kladným duchovním principem, tu náhle v plnosti porozumíte a zakusíte, co znamená *pokorně chodit se svým Bohem, zachovávat právo a milovat milosrdenství*.

A jestli jste to doposud tak nevnímali, nepocítili, nebo jste o tom nebyli přesvědčeni, nyní budete jistojistě vědět, že je to dobré. Že jste na správném břehu.

Nehleďte důkazy mimo sebe, a hlavně je nehleďte v trojrozměrné fyzické realitě. Důkazem, který potřebujete, můžete být jenom vy sám, vy sama!

Už nebudete dělat věci, které by Stvořitele zarmoutily. Ne snad právě proto, ale sami od sebe, vaše nitro vám napoví. Už nikomu vědomě neublížíte. Ani sobě. Už se nebudete muset za sebe stydět. Přestanete o sobě pochybovat. Zakusíte povznesení a důstojnost. Začnete se mít rádi a budete na sebe hrdi. Poznáte, že jste hodni odpuštění a Jeho přízně, a žádný pan *Lampička* – to skomírající *Světýlko* – vám už nic nebude moct namluvit, nebude mít moc vás podvést ani oklamat.

Přilnete k hodnotám trvalé povahy, ty dočasné se rozhodnete opouštět. Začnete se zbavovat všech zbytečných informací, mýtů a nabytých světských pouček, jež mohou vést k úspěchu jenom v tělesné současnosti, jenže na úkor často i materiálních ztrát a samozřejmě téměř vždy i na úkor druhých.

Spojíte se s životem, a tak odmítnete smrt. Vsadíte na věčnost. A spatříte a zjistíte, že ve svých rukách držíte vstupenku do Božího Království, po kterém jste ve svém nejhlubším nitru vlastně celý život toužili. Pochopíte, že ono je právě tím, po čem jste tolik toužili. V ten den si také uvědomíte, proč je užitečné šetřit a chránit vaše tělo, neboť jenom to vás dopraví k jeho branám.

V onen den také poznáte, a ano – i doslova pocítíte, že ruka Hospodinova na vás opravdu spočinula, a vy se stanete spoluvlastníkem a spoluvlastnicí jeho pravdy, moci, spravedlnosti a dostupné moudrosti.

Toto všechno ve vás vyvolá zrod té pravé lásky, třebaže vaše tělesně smýšlející, náboženstvím, světskou filozofií a egoismem prosáklé okolí si bude myslet něco jiného. Možná vás to zprvu trochu překvapí, možná vám to přijde i líto. Vy se však nedáte odradit, protože to budete vy, který je naplněn, a která je naplněna Duchem božím.

A pochopíte, v čem spočívá spravedlnost spravedlnosti.

Jak skutečně pravdivá je pravda, a že vy jste v ní.

Jak hluboká je hloubka Jeho moudrosti, a že k ní máte přístup.

Jak nedozírná a nezištná je Jeho láska k těm, kteří jej milují.

K vám, přece!

Vaše mysl se rozjasní a vy budete rozumět tomu, co se děje.

Přestanete se zmateně rozhlížet a ustavičně hledat sama sebe.

Neboť konečně budete vědět, kdo jste a kam směřujete.

Pochopíte nádheru stvoření a logiku jeho smysluplnosti.

To všechno se musí stát, jinak byste, až ta chvíle nastane, do Královské brány netrefili.

Musíte to udělat vy. Vy, pane a vy, paní. Nikdo jiný prstem nepohne, nikdo jiný se o to starat nebude. Nikdo jiný to za vás neudělá. Na nikoho jiného se nebudete moci spolehnout. Určitě to však zvládnete, nestrachujte se. Ve vašem srdci přece už přebývá ten nejpovolanejší. A nejenom v srdci, ale v celém vašem těle. Spojil se s vámi. Protože vy jste se spojil/a s ním.

Duch boží, o kterém tady celou dobu spolu hovoříme.

Tentýž Duch, který se vznášel nad vodami, dokud Bůh nedal povel světlu.

Tentýž Duch, který se před dvěma tisíci lety procházel po Zemi na území dnešního Izraele v těle syna Josefa a Marie, a oznámil všem radostnou zvěst, *Tvůj Bůh kraluje!*

Ten samý Duch, kterého nám jenom chvílku poté Bůh poskytl jako Pomocníka a Zastávce, abychom již nezůstávali slepí a hluchí, ale obrátili se od nevědomosti k poznání a od temnoty ke světlu.

Tentýž Duch, jenž byl inspirací k napsání tohoto textu.

~ ~ ~

Dalibor Mašek 2019
<https://www.dalibormasek.cz>